

da sem prav pošteni bratce naših ljubih gôspodov iz farovža, zares, da me čislajo tudi velezasluženi gospodje dohtarji, a nikakor pa nočem na duši imeti kmečkega poslanstva, ker nisem za ta ta posel — s p o s o b e n !“

Thaler, Thaler, poslanstvo ni „špas“, in slovenski kmet in delavec bode znabiti vendarle enkrat odprti, misleč si, da farška kadilnica včasih tudi — smrdi!

Bog ne daj, da bi nam zameril, gospodar Thaler! Mogoče, da si ti v občje spoštovanja vreden mož, ali veš, to si zapomni, kar je največji učitelj sveta — Kristus sam svojim učencem nekoč rekel, namreč: „Kdor se med otrobi meša, tega bodejo — svinje pojedle!“

Volilci omenjenih okrajev, naša stranka je proglasila kot kandidata za deželni zbor vrlo Vam znane župana v Slovenski Bistrici, Alberta Stiger, načelnika tega okraja!

„Lastna hvala smrdi“, za to pa nikakor ne bomo takorekoč kovali našega kandidata med zvezde, omeniti pa moramo seveda toliko od njegovih zaslug, da šč bodejo drugi, kateri ga ne poznajo sodili o njem tako, kakor si ta mož zasluži.

Stiger, kakor omenjeno, župan Slovenske Bistrice, načelnik tega okraja, si je pridobil razven družih v občje znanih zaslug tudi prav krasen priimek, katerega mu niso dali „purgarji“, ne „nemškutarji“, ne, katerega so mu podelili kmetje slovenje-bistriškega okraja in ta priimek se glasi „naš oče Stiger“!

Niti omeniti nočemo, kaka pripoznanja je Stiger dosegel drugod! Na Francoskem, v Italiji, v Rusiji je znano ime našega kandidata, kateri se je prvi povzdignil za praktično streljanje proti toči Kaj Thaler, Stiger je izumil streljanje proti toči tedaj, ko se ti niti sanjal nisi o tem, da se toča ne da pregnati samo z „nebeškimi žegnami,“ tvojih farških bratcev!

Slovenje-bistriški kmetje naj sami sodijo o svojem očetu Stigerju, oni naj povejo, koliko je ta mož storil v gospodarskem oziru za njih!

Ali to ni poslanec za kmete vseh imenovanih okrajev?

Neodvisen od klerikalnih in dohtarskih voditeljev bode postopal Stiger kot mož poštenjak, kot mož poln navdušenja za kmečki blagor, gotovo stokrat bolj prosto, kakor pa kaka farška in dohtarska puža, katero vodijo na svoji vrvi lahkomiseljni slovenski korističevalci slovenskega ljudstva!

Na mnenje prvaških gospodov ima Stiger le malo vpliva, niti en pregrešek in ta je, da hoče tudi Vašim otrokom, slovenski kmetje in delavci, kateri ste brez pomoči odvisni od velikega sosedkega naroda, to je Nemcev, priskrbeti tudi poduk v nemščini! Ta je njegov glavni takozvani pregrešek, ki pa je v blagornejši spodnještajerski slovenski mladini; gotovo mu bodejo vsi pametni stariši prav radi odpustili!

Ne bodite slepi, dragi nam volilci iz kmečkih in delavskih krogov, naprednjaki bodejo volili zna-

čajnega moža, volili bodejo tistega, ki se je vedno potegoval za kmete slovenje-bistriškega okraja, nikdar pa ne bodejo prodali svojih kmečkih žuljev farško — dohtarskim željam!

Sedaj še je čas, slepota še ni prišla nad Vas, otresite se vendarle enkrat vseh tistih vsiljevalcev; otresite so vsaj sedaj ob času toli težko dobljenih direktnih volitev Vašega težkega prvaškega jarma!

Stiger ali Thaler? Smešno vprašanje! Kaj ne! A vendar je Vam vsiljujejo okolščine, vendar Vam je vsiljujejo Vaši „voditelji“, Vaši prvaki.

Bog daj, da bi nas prav razumeli! Bog daj, da bi dobili klerikalci na gori stavljeno vprašanje vsaj tokrat — kmečko delavski odgovor, kateri smatra značajnost in zasluge višje, kakor pa vse tako visoko leteče obljube iz „žegnanih“ ust!

„Oče“ Stiger bode gotovo izvoljen, ako je v navedenih volilnih krajih dovolj mož, ki se ne bojijo klerikalne stranke; izvoljen bode gotovo, ako je o teh krajih siromaškemu ljudstvu zares za svoj obstanek, ako čisla poštenost bolj, kakor vse politične sleparije, povzročene od tistih, ki bi morali ubogo slovensko ljudstvo voditi!

Naši nasprotniki in „kranjski pankert.“

Že na tisočkratni smo našim cenjenim čitateljem in somišljenikom pokazali, kakšnih sredstev se naši nasprotniki poslužujejo, da bi nam, oziroma našemu listu škodovali. Pa kakor je vsak boj proti pravici in resnici navadno brezuspešen, tako se je tudi našim zagrizenim nasprotnikom vsak njihov škodoželjn namen in poskus ponesrečil in izjalovil in se bode tudi v zanaprej, naj bo njihov trud in napor še tako velik, način njihovega bojevanja še tako zvižaden in potuhnjen. Laž ima kratke noge in resnica mora priti prej ali slej na dan.

Ne bomo naštevati vseh od naših nasprotnikov proti nam dosedaj poskušanih nesramnih zvijač, ker bi to naštevavanje zavzelo premnogo prostora in ker so nesramne nakane naših sovražnikov čitateljem „Štajerca“ če ne zavsem, vsaj deloma znane. Prižnica, spovednica, šola, božja pot tem hinavcem niso dovolj sveta, da bi jih ne zlorabljali za svoje nesramne namene — očitno ali pa skrivno in potuhnjeno. Ti okrutneži se še celo ne brigajo zato, ako v dosego svojih zvitih nakan rušijo zakonsko ljubezen, mir in srečo in ako napeljujejo vernike — bodisi mladino ali odrasle ljudi — v greh zoper četrto zapoved Božjo, ki nam veli: S p o š t u j o č e t a i n m a t e r !

Med najostudnejše orožje naših nasprotnikov se mora vsekakor prištevati njihovo časopisje. Kdor je že imel enkrat kakšen nam nasproten časnik v svojih rokah, se je gotovo prepričal, da so naši nasprotniki, posebno pa njihovi kolovodje, brezdvomno največji hinavci in nesramneži, kar jih obseva božje solnce; brez ugovora in gotovo.

Najnovejši, toda (kakor vsi dosedanji) jako budalasti poskus, zavirati „Štajercu“ njegovo razširjanje ter kolikor možno preprečiti neprestano naraščanje števila napredno mislečih Slovencev, je bila ustanovitev lista „Slovenski Štajerc“ ali po domače rečeno: kranjski pankert, ki se je pred kratkimi tedni v Kamniku na Kranjskem poklotil. Očetje tega revčeka so se bali, mu na zelenem Štajerju rojstveni kraj poiskati, akoravno se bi imel revež iz te dežele rediti, tukaj hirati in tukaj svoje življenje končati. Pa vsako grešno početje se skriva in vedno svareča vest že sama veleva, da si grešnik ne upa se tamkaj pokazati, kjer bi gotovo bil, ako bi imel mirno vest. Zviti so naši nasprotniki kakor lisica, ki baje za svoje mladiče tudi ne krade v bližini svoje luknje (brloga). Znano pa je tudi, posebno lovcem, da le malokateri lisjak vsled starosti pogine, temuč da ga prej ali slej prime lovčev železni ali pa živi pes, najgosteje pa mu žilo ustavi lovčeva puška. Naj si to zapomni „kranjski pankert“!

Ne zdi se nam sicer vredno o tem pankertu obširneje govoriti. Tudi njegovi stariši so moralno preveč nizko stoječi ljudje, da bi se zamogel dostojen človek z njimi pečati. Označiti hočemo danes le dojnico (amo) tega pankerta, ker ta je tako redka oseba, da se nam vredno zdi o njej nekoliko besedic spregovoriti, posebno zategadelj, ker se je predrznila namesto svojega dojenčka svoj gobec na široko odpreti ter razodeti, k čemu da je njen dojenček namenjen, namreč: značajne in poštene ljudi obrekovati, priprosto ljudstvo slepariti in za norca imeti ter med posameznimi ljudmi, med sosednimi občinami in okraji in med sosednimi narodi sejati nemir in delati prepir — vsakdanji posel modernih pervakov.

Toraj k pankertovi dojnici, ki se piše Ivan Križman. Upamo, da bode marsikaterega naših čitateljev zanimalo, ako priobčimo kratek, toda jako pomemben odlomek iz njegovega životopisa.

S Kranjskega, kjer je to človeče rojeno in kjer je pozneje z neko kramarijo naredilo sijajen bankerot (s 6 tedni zapora zaključenim), se je priteplo v zadnjem času v Leskovec ter dobilo službo pri ondotnem konzumu. Ker pa je vsled svojega pijančevanja svojo službo na tako nepovoljen način opravljal, da si je zaslužil prav čvrste leskovške leskovke, so ga gospodje pri konzumu slednjič na veter postavili in začel se je zanj „čas gladnih let.“ Sestradan in obupan se je naslednje priklatil v Ptuj ter s posredovanjem nekega postrežljivega moža prosil pri oskrbništvu „Štajerca“, da bi se mu pomagal do kruha, kar se je s posebnim ozirom na njegovo bedno in nedolžno družino mu tudi storilo. Dal se je zaslužek možu kakor tudi njegovi ženi, ki je pridna in spretna šivilja.

Toda to ni trpelo dolgo. Križman je začel pijančevati in slednjič se je šnopsu popolnoma udal. V pisarni se je tako ostudno obnašal, da se ne more dopovedati. Čikal je vedno kakor kakšen laški mornar ter pljuval okoli sebe, da se je kar cedilo po tleh,

po steni in povsodoma. Ko vsó opominjevanje ni izdalo, je bil Križman slednjič odslovljen. Z ozirom na njegovo revno in nedolžno obitelj (družino), dalo se mu je pri izstopu iz službe dobro spričeno, da bi vendar še zamogel drugod službo dobiti svojo rodbino pošteno prerediti.

Klatil se je nato nekaj časa po Ptujju okoli, ko mu je novca pa tudi kredita zmanjkalo, je v pokoj — na stroške in nevarnost svoje shtete žene.

Kak surovež da je ta človek, je iz tega vidno, da je imel denarje vedno le za tvoj kofar. Ženi ničesar ni dal in je morala ista, ko je ne bila v otročji postelji, nesoljen fižol jesti, ker ni hotel za sol denarja dati. Našteli bi lahko o celotni kopu sličnih mičnih dogodbic, toda za to nam primanjkuje prostora.

Ko se je nedavno poklotil na Kranjskem z drugim pankertom, vzeli so očetje tega pankerta Križmana dojnico, nadejajoč se od njega velikanskih zinovosti, ki bi slabotnemu dojenčku boljše teknilo, ugajale kakor najkrepkejše mleko. Pa kratkovično očetje so se s Križmanom jako opeharili; njegovo mleko je le žlobudra — in še te je pičlo —, ki bo dojenčku v kratkem oči zatisnilo. Mi jim to osodno polno zmoto iz dna srca privoščimo, kajti skušati je vedno dobra in nikomur ne škoduje — saj za pravičnost ne.

Kar se tiče nesramnega blatenja Križmanovega gledé našega občé spoštovanega g. župana Orničevega, njegovega nekdanjega rešitelja iz sile, njegovega brotnika in krušnega očeta, bodi temu nehvaležnem lumpu povedano, da imenovani gospod ne mara, proti taki kreaturi zagovarjati, ker mu tega ne puščata čast in značaj. Da je vso nesramno obrekovanje od kraja do konca lažnjivo, tega pač ni treba nikomur zatrjevati.

D o s t a v e k.

V dostavku še vprašamo lumpa Križmana, kedar bo prišel po svoj(?) „rešpetlin“ (daljnogled), katera rega ima shranjenega (!) pri nekem gospodu v Ptujju. Prihodnjič bomo o tej kreaturi še kaj več spregovorili.

Poslano.

Iz kmečkih in delavskih krogov. Tokrat si dr. nam „Štajerc“ zopet pravo zadel, ko si nam postavlja za deželnozborskega kandidata moža, kateri nam je znan kot poštenjak od pet do glave, namreč kmet Franc Vračka v Orehovcih pri Radgoni! Naši dehtarčki in njih črni bratci, „maziljenci božji“, nam prav toplo priporočajo seveda dohtarja, še vedno državnega uradnika, celo „hofrata“ tudi dobro znanega Ploja. Naše misli o tem priporočanju popolnoma naravne! Ploj je „hofrat“, je uradnik, „dohtar“, je državni poslanec, in sicer poslanec klerikalne stranke, toraj je gotovo že z delom preoblikovan in mu bode deželnozborsko poslanstvo seveda samo zopet mastna služba, zadeve volilcev pa bodo